

• TATA MA BATEA CU O BUCATA DE TABLA CIND FUGEAM SA JOC FOTBAL • MI-AR FI PLACUT SA FIU CENTRU INAINTAȘ • AM DEBUTAT CU O INFRINGERE IN FAȚA UNGARIEI. SPER CA RADU MA VA REVANȘA • PENTRU A-MI SALVA UNEORI ECHIPA DE UN GOL, RISCAM, UITIND IN CLIPA ACEEA DE MINE, DE FAMILIE, DE TOT. URMAREA? AM O FAȚA DE BOXER, PRINSA IN 7 COPCI... • 6 TITLURI DE CAMPION, DE 3 ORI CISTIGATOR AL CUPEI, TITLUL DE MAESTRU EMERIT AL SPO RTULUI • DUPA 20 DE ANI DE FOTBAL, PLEC CU FRUNTEA SUS.

— Nelule, ai auzit vestea re-tragerii lui... Nunweiller III?

— De la mine a plecat. Cind am auzit-o însă pe stradă, în gura lumii, nu mi-a venit să cred că e adevărată...

— ? ! ? ...

— Se mai întimplă, uneori, să nu-ți vină să crezi că tu ești autorul propriilor tale fapte. Să renunți tu, nesilit de nimeni, într-o zi, într-un ceas, la pasiunea vieții tale!?! A doua zi dimineață, cind te trezești din somn, ai impresia că hotărîrea din a-jun a fost un vis...

Dar n-a fost un vis. A doua zi, în fața la „Volga”, am prins fără să vreau dialogul unor puști: „Știi că s-a lăsat Nelu Nunweiller? Nu mai joacă”. „Nu se poate. Nu cred!” — a răspuns unul dintre ei.

Îmi venea să mă duc la el să-l sărut și să-i spun că are dreptate, că nu e de crezut, că nu e adevărat că Nelu Nunweiller s-a lăsat, că nu poate fi adevărat.

Dar era.

Era, deși am numai 36 de ani, deși mai pot să joc cel puțin onorabil, deși aș mai juca 20 de ani, de dragul fotbalului, al mingii.

— Atâtea argumente PRO, unul mai puternic decît altul, pentru o hotărîre CONTRA!

— Există și un argument contra, care le bate pe toate celelalte. Ținuta frunții. Nu vreau să părăsesc fotbalul cu fruntea plecată. Mă retrag cît mai stîtare, învingător și nu înfrînt.

Făcînd puțin haz de necaz...

— „Este, deci, totuși, un necaz?”

— Despărțirile de cineva sau ceva foarte drag sînt întotdeauna un necaz; chiar și atunci cind ți le impui tu.

— Glumind, deci, puțin, aș spune că abia acum îl ascult pe tata. După 25 de ani. În privința fotbalului, numai în privința lui, nu l-am ascultat.

— N-a vrut să joci fotbal?

— Nici n-a vrut să audă de el. Copil fiind, am mîncat niște bătăi teribile din cauza fotbalului...

— Iată deci, că de la final am ajuns la debut...

— Cel neoficial, bineînțeles. Eram copil cind Constantin (de la Steaua), băiat mai mare ca noi, ne-a luat de mînă, pe mine și pe Lică, și ne-a dus la Unirea Tricolor. La pitici. Dimineața la școală, după-amiaza la fotbal. Făceam cîteva pie-se la strung și o zbughiam la teren. Trebuie să spun că pentru a mai aduce și noi un ban în casă — eram guri multe și leafa tatii nu ajungea — după-amiezele făceam strungărie.

Mingea însă ne vrăjise. Fugeam în fiecare zi la fotbal. Pînă cind a aflat tata. Cind a aflat, s-a făcut foc. Și aproape orice fugă se încheia cu o bătaie cu o bucată lungă de tablă. Intra și bătaia în scorul meciurilor! Pentru că de atunci meciurile nu le-am mai lăsat.

— Ce a urmat acestui debut într-adevăr de neuitat?

— Au urmat 20 de ani la Dinamo. În 1952, am intrat la pitici, apoi la juniori, apoi la echipa mare.

— Contribuind decisiv la formarea ta — prin ambiția-ți proverbială, detectabilă, se vede, și la copilul Nelu Nunweiller, nu numai la jucătorul pe care l-am cunoscut mai tîrziu, ca și printr-o exemplară angajare în muncă, în pregătire — te-aș întreba, totuși, pe cine consideri că fiind părintele tău în fotbal?

A cui creație ești, Nelu Nunweiller?

— În primul rînd, a lui Petre Steinbach. El m-a învățat alfabetul fotbalului. El m-a format. El a crezut primul în steaua mea.

— Ce ți-a rămas, pînă azi, din învăța-

zan nu avea nevoie, pentru că era foarte iute și ajungea de cele mai multe ori primul la minge) au devenit mijloacele mele obișnuite de exprimare.

Rezultatul? Azi am o față de boxer. Prinsă în șapte copci... Pentru a-mi salva uneori echipa de la gol, riscam mult. Puneam, cum spunem noi, fotbalistii, „capul la contră”; altfel zis, capul în fața șutului, a bocancului. Curaj? Nu știu. În acele clipe uitam de mine, de familie, de tot. Vedeam doar amenințarea.

— Constantin îmi spunea cindva, mai exact după finala de cupă cistigată de Dinamo în fața Rapidului, în anul 1968, următoarele: „Dacă m-am bucurat pentru cineva după meciul de ieri, Dinamo — Rapid 3—1, m-am bucurat pentru Nelu. Nimeni nu-și poate închipui prin ce a trecut ieri băiatul ăsta. Cred că din 100 de fotbalisti, 99 n-ar fi intrat în teren. Finală de cupă! Șase luni de zile fără un joc în picioare! Libero — apărătorul cardinal al echipei! Mănincă echipa bătaie, cine-i primul vinovat?”

Soția, primul suportor și cel mai drag.

aur”, decernată celui mai bun jucător al anului; am cistigat de trei ori Cupa României, am fost printre primii fotbalisti români distinși cu titlul de maestru emerit al sportului, am jucat de 40 de ori în echipa națională. Un bilanț bun, cred.

— Trecind de la... istorie, la amănunte nu lipsite de interes din cariera ta fotbalistică, te-aș întreba care ți-au fost adversarii cei mai puternici, mai inco-mozi?

— În țară, Alexandrescu, Ion Ionescu, Voinea. Toți trei protejau excelent balonul. Ozon îmi puneă întotdeauna problema ne-prevăzutului. Niciodată nu știam ce gîndește, ce vrea să facă cu mingea, totul sau aproape totul fiind la el element-surpriză. Așa ca Dobrin azi.

— Cum privești jucătorii coordonatori, cum privești realizatorii?

— Pe primii îi admir. Ei fac tot jocul și spectacolul. În schimb, realizatorii îți aduc victoria. Deși eu îl apreciez mai mult pe Beckenbauer, jucător care are toate darurile pe care și le poate visa un fotbalist, între el și Müller, la alegere, l-aș lua pe Müller. Pentru că antrenorul, clubul, echipa, toți au nevoie azi în primul rînd de victorie. Și victoria ți-o dă Müller...

— Ai avut regrete în viața de fotbalist, Nelule?

— Unul singur. Acela că pe vremea mea se jucau doar două-trei meciuri internaționale pe an. Acum se joacă 10—15. Cu frecvența de azi aș fi adunat și eu vreo 50—60 de partide. Așa, de la debutul meu, cu Ungaria, la București, în 1958, număr doar 40 de meciuri.

— Ai debutat împotriva echipei Ungariei?

— Da. 1—2 într-un joc pe care-l puteam cistiga. Sper însă că Radu mă va revanșa. Naționala noastră de azi poate să obțină un succes în fața vechilor noștri rivali, care nu mai sînt astăzi atît de

puternici ca pe vremea lui Pușkas, Hidegkuti, Boszik și compania. Pregătindu-se cu multă seriozitate și judecînd bine meciul de la Buda-pesta, această națională a tinereții pe care o avem azi poate să scrie o pagină de mult așteptată în fotbalul nostru.

— În fine, de Dinamo, Nelule, ce zici? Ani de zile ai fost la echipă nu numai jucător-fanion, tipul cel mai reprezentativ, ci și așa-numita (metaforic de către specialiști) „cului în apărare”, „cloșcă cu pui”. În jurul tău se strîngeau toți, tu îi conduceai în luptă, rolul tău fiind nu numai al liderului de acțiune, ci și al celui moral.

— Dinamo este de mulți ani un prim-plan al fotbalului românesc. Pentru a răspunde, însă, la pretențiile justificate mari pe care toată lumea le are față de echipa noastră, jucătorii trebuie să se angajeze mai mult — mereu mai mult — în pregătire, în muncă. „Firma mare” se respectă cu multă trudă — asta-i adevărul pe care nu l-au descoperit încă sau îl ignoră, unii dintre băieții noștri. Deocamdată, ca în fiecare an, Dinamo luptă și anul acesta pentru titlu și pentru cupă.

— Iar tu ce vei face, Nelule?

— Mai dau două examene și termin I.E.F.S.-ul, sînt deja antrenor și sper să mă se creeze posibilitatea perfecționării mele la binecunoscuta școală de la Köln. Ce-aș mai putea să spun? Voi rămîne toată viața credincios fotbalului. Pînă în cea din urmă zi.

— Un ultim cuvînt de despărțire?

— Nelu Nunweiller III vă mulțumește tuturor, stimați iubitori ai fotbalului, pentru tot ce i-ați dat, vreme de 20 de ani, din inima voastră mare. La revedere!

— La revedere, Nunweiller III! Și mult succes în cariera de antrenor!

Marius POPESCU
Foto: S. BAKCSY

La revedere, Nunweiller III!

Triumful binemeritat de cel care a fost și va rămîne în istoria fotbalului nostru „Nunweiller cel mare”. În imagine, căpitanul dinamoviștilor este purtat pe sus de numeroșii săi simpatizanți, după cistigarea Cupei României, în anul 1968

mintele antrenorului Steinbach?

— „Joacă simplu, Nelule! Direct, rapid. Și neapărat cu capul sus. Să ai în față cimpul de joc, să-ți vezi coechipierii și adversarii”.

După maestrul Steinbach a venit Angelo Niculescu. El m-a promovat în prima echipă a lui Dinamo. Fost mijlocas, nea Angelo mi-a precizat jocul și sarcinile pe acest post, contribuind mult la consacrarea mea ca mijlocas.

— Un post pe care l-ai părăsit în ultimii ani, jucînd fundas central clasic, apoi libero, apoi — am aflat — chiar inter și extremă (!) în Turcia, pentru ca la reîntoarcerea la Dinamo să joci iar libero. Aceste reprofilări exprîmă insatisfacția încercată după prima opțiune? Ți-ai fi dorit să joci pe alt post, Nelule?

— Am visat să joc centru înaintaș. Pentru că eram mort după gol. Golul îmi aduce în fotbal marea bucurie. E adevărat că această bucurie mi-am oferit-o singur, din cind în cind, părăsind, pe riscul meu, apărarea, unde am evoluat o mare parte din carieră.

— Ce model ai avut ca apărător?

— Apolzan. Am vrut să-l imit, dar nu am reușit niciodată. Era mult mai rapid ca mine. Am căutat atunci să mă exprim cu posibilitățile mele. Atacurile prin alunecare, ris-cante pentru cel care le face, ca și angajamentele corp la corp, care nu prea îmi fac plăcere, mai ales cind ai un adversar „rău” (de toate acestea Apol-

Nunweiller III. Numai un om cu un curaj imens putea să intre la acest joc.

Asta i-a fost, de mic, prima calitate. Curajul. De mic, Nelu a fost tipul fotbalistului curajos. Era apărător și se lupta cu înaintași de două ori mai mari ca el.

Constantin susținea, așadar, că ești curajos...

— Curajos, în general vorbind, și eu zic că am fost. Pentru că nu mi-a fost frică de nici un adversar, oricît de masiv, de puternic, angajîndu-mă oricînd în luptă cu el. Cind însă pui „capul la bătaie”, parcă e și puțină nebulie. Și eu am avut-o...

— Episodul evocat de Constantin reamîntește că te-ai prezentat la finala aceea memorabilă după o inactivitate de șase luni! Toată lumea s-a mirat văzîndu-te intrînd pe terenul stadionului „23 August” într-un meci capital. Ce a fost atunci?

— Foarte puțin știu cî înaintea aceluia joc, în toate cele șase luni de zile eu nu am încetat o clipă activitatea, antrenîndu-mă singur (eram în conflict cu conducerea echipei) — de două ori pe zi — pe terenurile secundare de la Dinamo.

— O mărturisire care îl „prinde” ideal pe omul Nunweiller III. Ai muncit mult, ai tras cu dinții, Nelule!

— E adevărat. Am dat tot fotbalului. Dar nu regret nici o clipă. Pentru că și fotbalul mi-a dat tot. Am obținut șase titluri de campion — 5 în România și unul în Turcia, unde, la 32 de ani, am primit și Cupa „Steaua de